

Kathleen Woodiwiss

De vlam van
de hartstocht

2003 – Briljant – Amsterdam

Een mythe

In vroeger tijden, toen de druiden door de noordelijke wouden van Engeland zwierven en er hun sabbatten hielden, raakte een jongeman begeesterd door strijd en geweld en oefende de krijgskunsten tot niemand hem overtreffen kon. De jongeman noemde zich "de Wolf" en plunderde het volk. Na verloop van tijd hoorden de goden op de hoge berg tussen de aarde en Walhalla van zijn daden. Wodan, de koning der goden, stuurde een afgezant om de opschepper, die schatting van het volk nam en het lot uitdaagde, te vernietigen. De twee ontmoetten elkaar en trokken hun zwaard en hun strijd woedde veertien dagen door het hele land. De krijgsman was werkelijk groot, want zelfs de afgezant van Wodan kon hem niet verslaan en ging terug naar de berg om te erkennen dat hij gefaald had. Wodan dacht lang en diep na, want er stond geschreven dat wie een afgezant van de goden kon verslaan, het eeuwige leven op aarde zou verwerven. De hemel boven de Wolf trilde van Wodans lach. Toen werd de hemel doorkliefd door donder en bliksem en de jongeman bleef driest staan met getrokken zwaard.

"Dus jij hebt het eeuwige leven gewonnen," brulde Wodan vrolijk. "En je staat voor me met je zwaard klaar voor de strijd, maar dwaasheid is nooit moed geweest en ik kan je hier niet ongestoord laten plunderen. Je zult je onsterfelijkheid hebben, maar alleen zoals het Wodan behaagt."

En met een machtige lach stond hij op en de bliksem sloeg in het zwaard. Langzaam rees een rookwolk op. Waar de jongeling gestaan had, hurkte nu een grote, roodgloeiende ijzeren wolf met een grauw op zijn lippen.

Er wordt verteld dat in een diep dal bij de grens met Schotland op een donkere plek het beeld staat van een ijzeren wolf, bruin van het roest en omslingerd door klimplanten, de poten groen van het mos. Men zegt dat de wolf zich alleen beweegt als er oorlog woedt in het land en dan een krijgsman wordt – driest, sterk, onoverwinnelijk en woest.

En nu staken Williams horden het kanaal over en Harold trok op vanuit het noorden en de oorlog naderde...

28 oktober 1066

Het lawaai van de strijd verstomde. Het geschreeuw en gekreun van de gewonden werd tot zwijgen gebracht. Het was stil en de tijd leek stil te staan. De rode herfstmaan scheen op de wazige horizon en in de verte huiverde het gehuil van een jagende wolf door de nacht en legde de griezelige stilte nog vaster over het land. Vlagen mist dreven van het moeras over de verminkte doden. De lage aarden muur was bedekt met verslagenen uit het dorp. Hierachter rees de grote zwarte massa van Darkenwalds burcht op en de enige wachttorens doorboorde de hemel.

In de burcht zat Aislinn op de met biezen belegde vloer voor de zetel van waaruit haar vader, wijlen heer van Darkenwald, zijn goed bestuurd had. Met een ruw touw om haar hals zat ze vastgebonden aan de pols van een donkere Normandiër die in wapenrusting op heer Erlands houten zetel zat. Ragnor de Marte keek naar zijn mannen, die de burcht afzochten naar het kleinste voorwerp van waarde, zware deuren open gooiden, in kisten rommelden en de waardevollere vondsten op een voor hem uitgespreid kleed gooiden. Aislinn zag haar met juwelen bezette dolk en de gouden filigrain gordel die nog maar pas van haar heupen gerukt en tussen de andere schatten uit haar huis op de stapel gegooid was.

Soms ruzieden de mannen over een begeerd stuk, maar werden snel tot zwijgen gebracht door een scherp bevel van de overwinnaar. Meestal werd het voorwerp dan onder gemopper toegevoegd aan de stapel voor hem. Bier werd rijkelijk verzwolgen door de overvallers en vlees, brood en wat er verder eetbaar was, werd verslonden zodra het ontdekt was. De in ijzer geklede ridder van Williams horde die haar vasthield, nam zijn holle stierhoorn en keurde de wijn, onbezorgd door haar vaders bloed dat nog op de maliën op zijn borst en armen kleefde. Als hij nergens anders mee bezig was, trok hij aan het touw waardoor het gemeen in Aislinns keel drong. Elke keer bracht het schuren een trek van pijn op haar gezicht. Hij grinnikte wreed, omdat hij haar enige reactie ontlokt had en dat scheen zijn gemelijke humeur wat te verbeteren. Toch had hij liever gehad dat ze smeekte om genade. Ze bleef waakzaam en haar kalmte ergerde hem. Anderen zouden aan zijn voeten gekropen hebben en om medelijden gesmeekt. Maar dit meisje – ze had iets dat hem een beetje in het nadeel bracht als hij aan het touw trok. Hij wist niet hoe diep haar kalmte zat, maar hij besloot dat hij het op de proef zou stellen voor de nacht om was.

Toen hij en zijn mannen de zware deur open braken, stond zij met

haar moeder, vrouwe Maida, in de hal alsof ze met zijn tweeën wilden standhouden tegen het hele Normandische leger. Met zijn bebloede zwaard in zijn hand bleef hij staan, terwijl zijn mannen op zoek gingen naar anderen die bereid waren te vechten, maar toen ze alleen deze twee en de jachthonden vonden, lieten ze hun wapens zakken. Met een paar schoppen en slagen brachten ze de honden tot rust en bonden ze vast, toen wendden ze zich tot de vrouwen die het niet beter ging.

Zijn neef, Vachel de Comte, deed een stap naar het meisje toe om haar voor zichzelf te grijpen. Maar Maida wierp zich voor hem om hem bij haar dochter vandaan te houden. Hij wilde de oudere vrouw opzij duwen, maar haar klauwende vingers vonden zijn korte mes en wilden het uit de schede trekken, maar hij voelde het en gooide haar tegen de grond. Met een kreet viel Aislinn naast haar moeder neer en voor Vachel haar kon opeisen, kwam Ragnor ertussen en trok haar haarband weg, waardoor een massa glanzend koperkleurig haar vrij kwam. De Normandische ridder stak zijn hand erin en trok haar overeind. Hij bracht haar naar een stoel, gooide haar erin en bond haar polsen en enkels aan het houten meubelstuk, zodat ze zich er niet meer mee kon bemoeien. Maida, nog steeds verstomd, werd erheen gesleept en aan haar dochters voeten vastgebonden. Toen voegden de twee ridders zich bij hun mannen, die het dorp plunderden.

Nu zat het meisje verslagen aan zijn voeten. Toch smeekte ze nog niet om genade. Ragnor voelde zich een ogenblik onzeker door haar grote wilskracht.

Maar Ragnor had geen idee hoeveel moeite het haar kostte er kalm uit te zien terwijl ze naar haar moeder keek. Maida bediende de overvallers, met aan elkaar gebonden voeten waardoor ze geen volle stap kon doen. Er hing een eind touw los en de mannen traptten erop. Ze lachten als Maida viel en bij iedere val verbleekte Aislinn, ze onderging liever zelf de straf dan dat ze haar moeder zag lijden. Als Maida met een blad met eten en drinken viel, verdubbelde het plezier en voor ze weer op kon krabbelen, kreeg ze nog een paar schoppen.

Aislinn hield haar adem in toen Maida tegen een dikke soldaat struikelde en een beker bier over hem heen morste. De man greep Maida bij haar arm, dwong haar op haar knieën en schopte haar opzij. Er viel een klein zakje uit haar gordel, maar Maida richtte zich snel op en griste het weer op. Ze wilde het weer op zijn plaats stoppen, maar de dronken soldaat greep haar hand en trok het zakje eruit. Toen Maida haar hand uitstak om het terug te pakken, wekte dat de woede van de man op. Hij sloeg met zijn vuist tegen haar hoofd, waardoor ze omviel en Aislinn boog met een grauw op haar lippen en gloeiende ogen naar voren. Maar de klap scheen de man te amuseren. De schat voor het ogenblik vergeten, volgde hij de wankelende vrouw en sloeg haar weer, toen greep hij haar schouder en begon haar in ernst te slaan.

Met een nijldige kreet kwam Aislinn overeind, maar Ragnor trok hard aan het touw waardoor ze in de biezen viel. Toen ze weer kon ademen met haar bezerde keel, lag haar moeder bewusteloos en stond haar aanvaller boven haar triomfantelijk met het zakje te zwaaien. Ongeduldig

trok de man het open om te zien welke schat het bevatte en toen hij ontdekte dat er alleen maar een paar gedroogde bladeren in zaten, verstrooide hij vloekend de inhoud. Hij smeedt het lege zakje weg en schopte tegen de slappe figuur aan zijn voeten. Met een droge snik sloeg Aislinn haar handen tegen haar oren en sloot haar ogen, niet in staat aan te zien hoe haar moeder beledigd werd.

“Genoeg!” brulde Ragnor, ten slotte toegevend toen hij Aislinn zag ineenkrimpen. “Als het oude wijf blijft leven, kan ze ons nog bedienen.”

Aislinn staarde hem aan met donkerviolette ogen die gloeiden van haat. Haar lange koperkleurige haar viel in wanorde over haar schouders en hijgende boezem en ze leek een wilde wolvin die haar tegenstander ontmoet. Toch herinnerde ze zich het druipende rode zwaard in Ragnors hand toen hij de hal binnen kwam en zag in gedachten haar vaders bloed op zijn maliënkolder. Ze vocht tegen de angst en het verdriet en zelfbeklag die haar van haar laatste krachten dreigden te beroven en bijna tot onderwerping brachten. Ze slikte de tranen terug bij deze nog nooit eerder ervaren gevoelens en de kwellende wetenschap dat haar vader ongezegd en zonder absolutie dood op de koude aarde lag, en dat ze er niets aan kon doen. Kenden deze Normandiërs zo weinig genade dat ze zelfs nu, nu hun strijd gewonnen was, geen priester konden halen en zorgen voor een behoorlijke begrafenis voor de gevallenen?

Ragnor keek naar het meisje, dat met gesloten ogen en open, trillende lippen zat. Hij zag niets van de strijd die haar verscheurde. Had hij toen doorgezet, dan was misschien zijn verlangen haar te zien ineenkrimpen van angst vervuld, maar zijn gedachten dwaalden af naar de laaggeboren ridder die alles hier zou opeisen.

Tegen de avond waren ze als overwinnaars naar de burcht gegalopeerd om de overgave van het dorp te eisen. Darkenwald was niet voorbereid op de vijand. Na Williams bloedige overwinning op Harold bij Senlac twee weken eerder, werd er gezegd dat de Normandische hertog met zijn leger naar Canterbury optrok, omdat hij zijn geduld verloren had met de Engelsen die hem, al waren ze verslagen, de kroon weigerden. Darkenwald was opgelucht, want dat was niet in hun richting. Maar ze hadden geen rekening gehouden met de kleine strijdmachten die uitgestuurd waren om de nederzettingen langs Williams flanken in te nemen. Zo kwam het dat het bericht dat de Normandiërs naderden bij velen de moed had doen zinken. Erland, hoewel trouw aan de vroegere koning, wist hoe kwetsbaar zijn goed was en zou zich direct hebben overgegeven, als zijn woede niet opgewekt was.

Van de Normandiërs voelde alleen Ragnor de Marte zich onbehaaglijk toen ze door de akkers, langs de hutten van de boeren naar het grijze stenen huis van de heer reden. Toen ze voor de burcht stilhielden, keek hij om zich heen. Er bewoog niets in of bij de bijgebouwen en alles leek verlaten. De grote ingang, een met ijzer beslagen hard eiken deur, was stevig gesloten. Er kwam geen licht door de dunne huiden voor de benedenramen en de toortsen aan weerszijden van de deur waren niet aangestoken. Binnen was alles stil, maar toen de jonge heraut riep, ging de zware deur langzaam open. Een oude man met wit haar en baard,

kwam naar buiten met een zwaard in zijn hand. Hij sloot de deur achter zich en Ragnor hoorde een grendel op zijn plaats vallen, toen keerde de Sakser zich om en keek de overvallers aan. Hij bleef waakzaam staan toen de heraut hem naderde en een perkament ontrolde. Vertrouwend op zijn missie, bleef de jongeman voor de oudere staan en begon te lezen.

“Hoor, Erland, heer van Darkenwald. Hertog William van Normandië eist Engeland op volgens zijn soevereine recht...”

De heraut las in het Engels de woorden die Ragnor in het Frans opgesteld had. De donkere ridder had het perkament van heer Wulfgar, een Normandische bastaard, opzij gelegd, want Ragnor vond het meer een vernederend verzoek dan een gerechtigde eis om overgave. Wat waren die Saksers anders dan domme heidenen, wier arrogante verzet zonder genade vertrappt moest worden? Toch wilde Wulfgar ze behandelen als eerbare mannen. Ze waren verslagen, vond Ragnor, nu moesten ze hun meesters maar leren kennen.

Maar Ragnor keek onbehaaglijk naar het rood wordende gezicht van de oude man toen de woorden bleven komen, eisend dat iedere man, vrouw en kind op het plein gebracht werd om als slaaf gebrandmerkt te worden en dat de heer zichzelf en zijn gezin zou overgeven als gijzelaars voor het goede gedrag van zijn mensen.

Ragnor schoof zenuwachtig in zijn zadel en keek om zich heen. Een lichte beweging vestigde zijn aandacht op een bovenraam waar een luik op een kiertje geopend was. Hij kon niet in het donker er achter kijken, maar hij voelde dat daar iemand naar hem keek. Voorzichtig geworden sloeg hij zijn rode wollen mantel over zijn schouder en maakte zijn arm en het gevest van zijn zwaard vrij.

Hij keek weer naar de trotse oude man en zag iets van zijn eigen vader in zijn houding – taai, arrogant, niet bereid iets toe te geven tenzij er meer gewonnen was. Er kwam haat in Ragnor op en hij kneep zijn ogen dicht van afschuw. Het gezicht van de oude Sakser werd nog donkerder terwijl de heraut de schandelijke eisen verder las.

Plotseling streek een kille bries langs Ragnors gezicht en deed de banier boven zijn hoofd wapperen. Zijn neef Vachel achter hem mompelde zacht, nu begon hij de spanning te voelen die Ragnor deed zweten onder zijn leren tuniek. Zijn hand was vochtig toen hij hem op het gevest van zijn zwaard legde.

Plotseling gaf de oude heer een woedende kreet en zwaaide zijn zwaard. Het hoofd van de heraut viel op de grond en het lichaam zakte er overheen. Een ogenblik heerste er verwarring toen de lijfeigenen gewapend met hooivorken en zeisen uit hun schuilplaatsen zwermden. Heer Ragnor schreeuwde een bevel en vervloekte zichzelf dat hij ze bij verrassing had laten nemen. Hij drong zijn paard naar voren terwijl de boeren probeerden hem uit het zadel te trekken. Hij hakte om zich heen, spleet schedels en scheidde handen van uitgestrekte armen. Hij zag heer Erland vechten met drie Normandische soldaten tegelijk en dacht dat Harold nog koning had kunnen zijn als hij deze oude man aan zijn zijde had gehad. Ragnor drong zijn paard door de massa naar de heer van Darkenwald, hij zag hem nu door een roodachtig waas, dat alleen zou optrekken

als hij dat oude lichaam onder zijn zwaard zou voelen ineenkrimpen. De boeren probeerden hem naar beneden te trekken, zijn bedoeling voelend. Ze vochten dapper om hun heer te redden, maar verloren zelf het leven. Ze waren geen partij voor de geoefende krijgslieden. Het machtige krijgsros stapte over de gevallen tot hij ten slotte bleef staan. Heer Erland keek naar het opgeheven zwaard en zijn dood kwam snel toen de Marte het diep in zijn schedel dreef. Toen ze zagen dat hun heer gevallen was, vluchtten de lijfeigenen en het geluid van de strijd maakte plaats voor het gejammer van vrouwen, het geschreeuw van kinderen en het zware bonzen van een boomstam tegen de deur van Darkenwald.

Aan Ragnors voeten keek Aislinn bezorgd naar haar moeder voor een teken van leven en was opgelucht toen Maida zich eindelijk bewoog. Er klonk een zacht gekreun en de vrouw slaagde erin zich op een elleboog op te richten. Ze keek versufd om zich heen. De man die haar geslagen had, kwam weer naar haar toe.

"Haal bier voor me, slavini!" brulde hij, trok haar op en duwde haar naar het vat, maar haar gebonden voeten konden haar niet houden en ze viel weer.

"Bier!" schreeuwde de man en gooide haar zijn hoorn toe.

Maida keek hem niet-begrijpend aan tot hij haar vastgreep en weer naar het vat duwde. Ze worstelde zich overeind, maar de soldaat trapte op het touw waardoor ze struikelde en weer op haar handen en knieën viel. Dat maakte zijn plezier nog groter.

"Kruip, teef! Kruip als een hond," lachte hij en ze moest hem op haar knieën bedienen. Toen ze hem de volle hoorn gaf, riepen andere mannen om haar diensten en al gauw hobbelde ze weer rond, bediende ze samen met twee lijfeigenen Hlynn en Ham, die gepakt waren toen ze uit de burcht wilden vluch.en.

Maida bediende de Normandiërs maar haar bezeerde lippen begonnen te bewegen. De Saksische woorden drongen tot Aislinn door en met afschuw besefte ze dat haar moeder gemene vervloekingen uitsprak over de zich van niets bewuste mannen. Als maar een van hen Maida begrepen had, zou ze zonder aarzelen aan het zwaard geregen zijn. Aislinn wist dat hun leven afhing van de minste gril. Zelfs haar verloofde was niet veilig. Ze had de Normandiërs horen praten over een bastaard die voor William naar Cregan was gegaan om de overgave van het dorp te eisen. Was Kerwick ook dood, nadat hij bij Hastings zo dapper naast koning Harold gevochten had?

Ragnor keek naar Maida en dacht aan haar eerdere koninklijke houding en rijpe schoonheid. Hij zag geen spoor van die vrouw in het pijnlijk schuifelende, vuile schepsel dat strompelend haar werk deed.

Een kreet trok Aislinns aandacht bij haar moeder vandaan en ze keek om naar het dienstmeisje Hlynn dat heen en weer getrokken werd door twee soldaten die luid ruzie over haar maakten. Het verlegen meisje, dat net vijftien jaar was, had nooit een man gekend en zou nu verkracht worden door deze woestelingen.

Aislinn beet op haar knokkels om niet Hlynns angstige kreten te herhalen. Ze wist maar al te goed dat ook zij al gauw ten prooi zou zijn aan

de hartstocht van een man. Ze hoorde de stof scheuren toen Hlynnns kleed van haar borsten gescheurd werd. Wrede handen grepen naar het jonge meisje. Aislinn huiverde van afschuw, niet in staat haar ogen af te wenden. Ten slotte versloeg een van de mannen zijn rivaal, tilde de worstelende, gillende Hlynn in zijn armen en liep met haar de deur uit. Wanhopig vroeg Aislinn zich af of het meisje de nacht zou overleven en dacht dat er niet veel kans op was.

Het gewicht op Aislinns schouder werd plotseling ondraaglijk. Haar violette ogen gloeiden van haat toen ze weer naar Ragnor keek. De Normandiër beantwoordde haar uitdaging en een spottende glimlach gleed om zijn lippen. Maar toen haar blik minachtender en vaster werd, verdween zijn grijns. Aislinn voelde zijn greep steviger worden. Niet in staat zich nog langer te beheersen, gilte ze van woede en hief haar hand op om hem op zijn wang te slaan, maar hij greep haar arm en dwong hem achter haar rug tot ze tegen zijn maliënkolder gedrukt was. Zijn hete adem raakte haar wang toen hij om haar hulpeloosheid grinnikte. Ze worstelde toen zijn vrije hand langzaam over haar lichaam gleed en met ruwe wellust de zachte rondingen onder haar kleren bevoelde. Aislinn beefde van haat onder zijn aanraking.

“Smerig zwijn!” siste ze hem toe en had een beetje plezier om zijn geschrokken gezicht bij haar Franse woorden.

“Hé!” Vachel de Comte ging rechtop zitten met gespitste oren. Sinds ze van Saint-Valery uitgevaren waren, had hij geen vrouw kunnen verstaan. “Verdomd, neef, die meid is niet alleen mooi maar ook geleerd. Bah! Jij hebt het geluk de enige meid in dit heidense land te vinden die je aanwijzingen in bed kan begrijpen.” Hij grinnikte. “Natuurlijk heeft verkrachting zijn nadelen. Maar nu het meisje je kan verstaan, kun je haar misschien wat meegaander maken. Wat geeft het dat je haar vader gedood hebt?”

Ragnor gaf Vachel een snauw en liet Aislinn weer aan zijn voeten vallen. Hij voelde zich weer een beetje minder superieur, want die meid kende Frans terwijl hij geen notie had van haar taal.

“Stil, vlegel,” snauwde hij tegen de jongere man. “Je gepraat verveelt me.”

Vachel dacht over Ragnors humeur en glimlachte. “Beste neef, ik denk dat je je zorgen maakt, anders zou je wel weten dat ik een grapje maak. Wat kan Wulfgar zeggen als je hem vertelt dat we aangevallen werden door die vervloekte heidenen? Hertog William zal het je niet kwalijk nemen. Maar voor welke bastaard ben je het bangst? Voor de hertog of voor Wulfgar?”

Aislinn lette goed op toen Ragnors gezicht donker werd van nauw verborgen woede.

“Ik ben voor geen man bang,” gromde hij.

“Oh-ho!” lachte Vachel. “Dat zeg je wel dapper, maar meen je het ook? Welke man hier voelt zich niet een beetje onbehaaglijk over wat er gebeurd is? Wulfgar gaf bevel de dorpelingen niet in een gevecht te betrekken, maar we hebben er heel wat gedood die zijn lijfeigenen hadden moeten zijn.”

Aislinn luisterde aandachtig. Sommige woorden kende ze niet, maar het meeste kon ze verstaan. Was die Wulfgar over wie ze met zoveel angst spraken, nog erger dan deze verschrikkelijke overvallers? En zou hij de nieuwe heer van Darkenwald zijn?

“De hertog heeft Wulfgar deze dorpen beloofd,” zei Vachel. “Maar zonder boeren heeft hij er weinig aan. Ja, Wulfgar zal wel wat te zeggen hebben, en er zal niets onbegrijpelijks aan zijn.”

“Die naamloze hond!” spooft Ragnor. “Wat voor recht heeft hij op dit land?”

“Ja, neef. Je hebt gelijk dat je je beledigd voelt. Het is zelfs voor mij moeilijk. De hertog heeft beloofd Wulfgar hier heer te maken, terwijl wij, edelen, niets krijgen. Je vader zal erg teleurgesteld zijn.”

Ragnor lachte honend. “De trouw van de ene bastaard aan de andere is niet altijd eerlijk tegenover hen die meer verdienen.” Hij nam een glanzende, roodgouden lok van Aislinns schouder en wreef hem tussen zijn vingers. “Ik zweer dat William Wulfgar paus zou maken als hij kon.”

Vachel wreef nadenkend zijn kin en fronste. “We kunnen niet zeggen dat Wulfgar helemaal niets verdient, neef. Wie heeft hem ooit verslagen in een tournooi of hem overtroffen in de strijd? Bij Hastings vocht hij voor tien en die Viking was er steeds om zijn rug te dekken. Hij hield stand toen we allemaal dachten dat William dood was. Maar Wulfgar heer maken – aaaah!” Hij stak zijn handen op in afkeer. “Hij zal ongetwijfeld gaan denken dat hij onze gelijke is.”

“En heeft hij ooit iets anders gedacht?” schimpte Ragnor.

Vachel keek naar Aislinn toen ze zijn neef een minachtende blik gaf. Vachel dacht dat ze nog geen twintig jaar was, achttien misschien. Hij had haar woeste drift al gezien. Ze zou niet makkelijk tot gehoorzaamheid gebracht worden. Maar een man met oog voor schoonheid zou die fout misschien over het hoofd zien, want hij dacht dat het haar enige was. Haar nieuwe heer, Wulfgar, zou ongetwijfeld tevreden zijn. Haar koperen haar leek te vlammen. Een ongewone kleur voor een Sakser. Maar haar ogen brachten hem volkomen van zijn stuk. In haar woede brandden ze donkerpurper, maar als ze kalm was, waren ze zacht violet als de hei op de heuvels. De lange zwarte wimpers lagen bevend tegen de ivoren huid. Haar jukbeenderen waren mooi en hoog en even zacht rose als de zacht gewelfde mond. De gedachte aan haar lach prikkelde zijn verbeelding, want ze had mooie witte tanden zonder het zwarte bederf waar vele schoonheden aan leden. De kleine, een beetje wippende neus was trots geheven en de koppige trek om haar kaak kon de schoonheid ervan niet verbergen. Ze zou moeilijk te temmen zijn, maar het vooruitzicht leek heel prettig, want hoewel ze lang en slank was, had ze de volle rondingen van een vrouw.

“Aah, neef,” besloot Vachel. “Je kunt vannacht maar beter plezier maken met dit juffie, want morgen kan Wulfgar haar wel hebben.”

“Die kinkel?” spotte Ragnor. “Wanneer bemoeit die zich met een vrouw? Hij haat ze, dat zweer ik je. Misschien als we een knappe schildknaap voor hem vinden...”

Vachel glimlachte scheef. "Was dat maar waar, neef, dan hadden we hem onder de duim, maar ik vrees dat hij niet zo aangelegd is. Ja, in het openbaar mijdt hij vrouwen als de pest, maar ik geloof dat hij er net zo veel heeft als wij. Ik heb hem een paar juffies zien bekijken. Zo kijkt een man niet naar een vrouw als een lakei hem meer aantrekt. Dat hij zijn verhoudingen geheim weet te houden, trekt de vrouwen alleen maar meer aan. Maar het verbaast me dat de mooie juffies aan Williams hof zich zo voor hem uitsloven. Zijn vervloekte onverschilligheid moet wel erg aantrekkelijk zijn."

"Ik heb niet zoveel meiden over hem zien zwijmelen," antwoordde Ragnor.

Vachel grinnikte. "Nee, neef, dat kan ook niet want je wordt meestal zelf te veel beziggehouden om je zorgen te maken over de juffies die Wulfgar liever hebben."

"Jij merkt meer op dan ik, Vachel, want ik kan nog steeds moeilijk geloven dat een meisje hem zou willen, met al die littekens."

Vachel haalde zijn schouders op. "Wat betekent een littekentje hier en daar? Het bewijst alleen maar dat een man dapper is. Goddank dat Wulfgar niet zo opschept als veel van onze edele vrienden. Ik kan zijn beroerde droogheid bijna beter verdragen dan die vervelende verhalen."

Vachel wenkte dat zijn hoorn opnieuw gevuld moest worden en Maida kwam hem bevend bedienen. Ze wisselde snel een blik met haar dochter voor ze wegglipte en weer begon te mompelen.

"Vrees niet, neef," grijnsde Vachel. "We hebben nog niet verloren. Wat kan het ons schelen dat William Wulfgar een poosje bevoordeelt. Onze familie is van enig belang. Ze zullen deze belediging niet lang tolereren als we het vertellen."

Ragnor gromde. "Mijn vader zal niet al te blij zijn als hij hoort dat ik hier geen land voor de familie gewonnen heb."

"Niet zo bitter, Ragnor, Guy is oud. Omdat hij zijn fortuin gewonnen heeft, denkt hij natuurlijk dat dat voor jou ook makkelijk is."

Ragnor greep zijn hoorn tot zijn vuist wit werd. "Soms, Vachel, geloof ik dat ik hem haat."

Zijn neef haalde zijn schouders op. "Ik ben ook nijdig op mijn vader. Weet je dat hij me bedreigd heeft dat hij me eruit gooit en ontferft als ik weer een bastaard maak bij een of andere meid?"

Voor het eerst sinds hij de deur van Darkenwald opengebroken had, lachte Ragnor de Marte. "Je moet toegeven, Vachel, dat je je best doet."

Vachel grinnikte met hem mee. "En jij, neef, bent de pot die de ketel verwijt dat hij zwart ziet."

"Zeker, maar een man moet zijn pretjes hebben." Ragnor keek glimlachend naar het meisje aan zijn voeten. Hij liefkoosde haar wang en in gedachten zag hij haar lichaam tegen het zijne gedrukt. Hij begon ongeduldig te worden en greep haar kledingstuk en trok het van haar schouders toen ze zich verzette. De ogen van de overvallers gingen naar de half ontblote boezem boven het verscheurde kledingstuk. Net als bij Hlynn riepen ze aanmoediging en vuile grappen, maar Aislinn gaf niet toe aan haar angst. Ze hield het kledingstuk bij elkaar en in haar ogen gloeide

haat en minachting. De mannen werden stil onder haar blik en ze verdronken hun onbehaaglijkheid in grote slokken bier, en mompelden onder elkaar dat deze meid vast een heks was.

Vrouwe Maida klemde een wijnzak tegen haar boezem. Angstig zag ze hoe Ragnor haar dochter liefkoosde. Zijn handen bewogen langzaam over haar huid en onder haar kleren waar geen man zich nog gewaagd had. Aislinn trilde van afkeer en Maida stikte bijna in haar angst en haat.

Maida keek naar de donkere trap naar de slaapkamers. In gedachten zag ze haar dochter al met Ragnor worstelen op het bed dat zij met haar man gedeeld had en waar Aislinn geboren was. Nu kon Maida bijna de kreten van pijn horen die die vreselijke ridder aan haar dochter zou ontlokken. De Normandiër zou geen genade kennen en Aislinn zou er niet om smeken. Haar dochter was even trots en koppig als heer Erland. Voor een ander zou ze misschien smeken, maar nooit voor zichzelf.

Ragnor stond op, trok Aislinn mee en sloeg zijn armen stevig om haar heen. Hij grinnikte toen ze worstelde om vrij te komen en vond een wreed genoeg in de trek van pijn op haar gezicht toen hij haar armen vaster greep.

“Hoe komt het dat je de taal van Frankrijk spreekt?” vroeg hij dringend.

Aislinn keek hem zwijgend aan, haar ogen koud van haat. Ragnor keek naar haar hooghartige gezicht en liet haar los. Hij dacht dat geen enkele marteling het antwoord uit haar kon wringen als ze weigerde het te vertellen. Ze had al eerder gezwegen toen hij haar naam gevraagd had. Haar moeder had hem die snel verteld toen hij het meisje met geweld dreigde. Maar hij had manieren om zelfs het arrogantste juffie te vernederen.

“Ik verzoek je te antwoorden, Aislinn, anders scheur ik je je kleren af en laat iedere man hier zijn gang met je gaan. Dan zul je niet meer zo koninklijk doen, dat zweer ik je.”

Met tegenzin gaf Aislinn antwoord. “Een reizende troubadour heeft hier veel tijd doorgebracht toen ik klein was. Voordien zwierf hij van land tot land. Hij kende vier talen. Hij leerde me de uwe omdat hij dat leuk vond.”

“Een reizende troubadour die zich amuseert? Wat was de grap? Ik zie er geen,” antwoordde hij.

“Men zegt dat uw hertog vanaf zijn jeugd Engeland wilde hebben. Mijn vrolijke troubadour wist dit, want hij speelde vaak voor de hooggeborenen van uw land. Een paar keer plezierde hij zelfs uw hertog, totdat die hem zijn pink afsneed omdat hij zong over een laaggeboren ridder. Mijn troubadour vond het leuk mij uw taal te leren zodat ik, als de ambities van de hertog werkelijkheid werden, jullie het uitschot zou kunnen noemen dat jullie zijn en jullie me konden verstaan.”

Ragnors gezicht werd donker maar Vachel grinnikte.

“Waar kan uw galante troubadour nu zijn, damoiselle?” vroeg de jonge Normandiër. “De hertog vindt het nog steeds niet leuk een bastaard genoemd te worden. Misschien verliest de man wel zijn hoofd in plaats